

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 2 april 2019 met nummer RvVb-A-1819-0786
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0755-A

Verzoekende partijen

1. de heer **August VAN PETEGHEM**
2. de heer **Peter STEVENS**
3. de heer **Nicholas VENLET**

vertegenwoordigd door advocaten Yves LOIX en Joris GEENS
met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen,
Mechelsesteenweg 27

Verwerende partij

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 19 juni 2017 de vernietiging van de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, waarbij hun beroep, ingevolge het verstrijken van de vervaltermijn zoals voorzien in artikel 4.7.23, §2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), wordt geacht afgewezen te zijn.

Met de stilzwijgende beslissing heeft de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren van 13 augustus 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een verkavelingsaanvraag voor acht loten bestemd voor open bebouwing op de percelen gelegen te 3080 Tervuren, Sleutelbloemenlaan 11-13 en Woudstraatje 1-6, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, perceelnummers 5c4, 5v3, 5z2-5p7.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 oktober 2018.

Advocaat Yves LOIX voert het woord voor de verzoekende partijen. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

2.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De nv PROPINTRA (hierna: de aanvrager) dient op 22 maart 2012 (datum van het ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor *“het creëren van een nieuwe verkaveling bestaande uit 8 kavels bestemd voor open bebouwing”* op de percelen gelegen te 3080 Tervuren, Sleutelbloemenlaan 11-13 en Woudstraatje 1-6.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Leuven’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977 in woonparkgebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 april 2012 tot en met 29 mei 2012, dienen onder meer de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 4 juni 2012 ongunstig, maar keurt wel het aangepast boscompensatievoorstel goed.

Op 26 juni 2012 keurt de gemeenteraad van de gemeente Tervuren het wegtracé in het kader van de verkavelingsaanvraag goed. Hiertegen wordt door andere buurtbewoners een vernietigingsberoep bij de Raad van State ingediend. Met een beslissing van 27 september 2012 trekt de gemeenteraad de beslissing van 26 juni 2012 in en neemt opnieuw een beslissing over de zaak van de wegen. Hiertegen wordt opnieuw een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad van State die het beroep met een arrest van 24 oktober 2014 met nummer 228.920 evenwel verwerpt.

2.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 13 augustus 2012 een verkavelingsvergunning aan de aanvrager.

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 21 september 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Op 25 oktober 2012 beslist de verwerende partij om het beroep onontvankelijk te verklaren omdat de verzoekende partijen niet de bijlagen aan het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren hadden verstuurd. Op 6 december 2012 beslist de verwerende partij om deze beslissing van 25 oktober 2012 in te trekken en op een later ogenblik een uitspraak ten gronde te nemen, na het horen van alle betrokkenen.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 januari 2013 om dit beroep in te willigen en de verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 7 februari 2013 verklaart de verwerende partij het beroep op 7 februari 2013 ongegrond en verleent een verkavelingsvergunning.

3.

Tegen deze beslissing stellen de verzoekende partijen een beroep tot vernietiging in bij de Raad. De Raad vernietigt met een arrest van 21 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0580, de beslissing van 7 februari 2013 op grond van volgende motieven:

“ ...

Te rekenen vanaf het instellen van het administratief beroep is de datum van 7 februari 2013 gelegen buiten de in artikel 4.7.23, §2 VCRO voorziene beslissingstermijn.

De decretaal voorziene termijn waarbinnen de verwerende partij als vergunningverlenend bestuursorgaan een beslissing kan nemen is een vervaltermijn. In dit geval bepaalt artikel 4.7.23, §2 VCRO dat de termijn voor de verwerende partij 105 dagen bedraagt.

De stelling van de tweede tussenkomende partij dat de termijn opnieuw begint te lopen na de intrekking kan niet gevolgd worden. Een intrekking doet geen afbreuk aan de lopende vervaltermijnen.

De verwerende partij heeft bijgevolg door haar eerste beslissing in te trekken op 6 december 2012 en pas op 7 februari 2013 een nieuwe beslissing te nemen, de vervaltermijn van artikel 4.7.23, §2 VCRO overschreden.

De enkele vaststelling dat het vergunningverlenende bestuursorgaan een nieuwe beslissing heeft genomen buiten deze decretaal voorgeschreven vervaltermijn, moet dan ook tot de vaststelling leiden dat de verwerende partij een vervaltermijn heeft overschreden, waardoor de nieuwe beslissing is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding. De Raad kan en moet de bestreden beslissing dan ook vernietigen.

De stelling van de eerste tussenkomende partij en de verwerende partij dat hierdoor het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang kan niet gevolgd worden. Wanneer de vervaltermijn waarbinnen de verwerende partij een nieuwe beslissing diende te nemen, is verstreken, moet het administratief beroep van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO worden geacht stilzwijgend te zijn afgewezen.

Het verstrijken van vermelde termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer is uitgeput, houdt van rechtswege het rechtsgevolg in dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen maar dat zij integendeel overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO aan de verzoekende partijen, als de indieners van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen.

2.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen om binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep

van de verzoekende partijen. Er ligt immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een beslissing voor, namelijk een stilzwijgende beslissing waarmee het administratief beroep van de belanghebbende wordt geacht te zijn afgewezen.

In zoverre de verwerende partij tot op heden heeft nagelaten om overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO aan de verzoekende partijen, als de indieners van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing te bezorgen, heeft de termijn waarbinnen men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen een dergelijke stilzwijgende beslissing, nog geen aanvang genomen.

...

4.

De verwerende partij deelt per aangetekende zending van 2 mei 2017 aan de verzoekende partijen mee dat ze het administratief beroep stilzwijgend heeft afgewezen.

De verzoekende partijen vechten met huidig verzoekschrift het uitblijven van een tijdige beslissing aan, waarbij ingevolge het verstrijken van de vervaltermijn zoals voorzien in artikel 4.7.23, §2, *in fine* VCRO, hun administratief beroep geacht wordt stilzwijgend te zijn afgewezen.

5.

Lopende de administratieve procedure dient de aanvrager op 25 maart 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor “*het creëren van een nieuwe verkaveling bestaande uit acht kavels bestemd voor open bebouwing*” op de percelen gelegen te 3080 Tervuren, Sleutelbloemenlaan 11-13 en Woudstraatje 1-6. Deze aanvraag is gelijkaardig aan de voorliggende aanvraag van 22 maart 2012 maar enkel de verdeling van de te verkavelen percelen wordt miniem aangepast en sommige percelen krijgen een verschillende grootte. Er ligt tevens een aangepast boscompensatieplan voor.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren verleent op 22 juli 2014 een verkavelingsvergunning aan de aanvrager. De verwerende partij beslist, op administratief beroep van een aantal verzoekende partijen, op 4 december 2014 de verkavelingsvergunning voorwaardelijk te verlenen. Tegen deze beslissing wordt door onder meer de tweede verzoekende partij bij de Raad een vernietigingsberoep ingesteld. De Raad vernietigt deze beslissing met een arrest van 6 juni 2017, nr. RvVb/A/1617/0915. Na dit vernietigingsarrest wordt de procedure hernomen en de verwerende partij beslist op 5 oktober 2017 opnieuw de verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen. Tegen deze laatste beslissing stelt onder meer de tweede verzoekende partij een vernietigingsberoep in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende en gekend onder het rolnummer 1718-RvVb-0237-A.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen steunen zich op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO en geven aan allen in de omgeving van het te verkavelen terrein te wonen. Ze steunen hun belang op de negatieve beïnvloeding van de groene en rustige leefomgeving, de mobiliteitsproblemen, verkeersonveiligheid en het verstoren van hun leefgenot. Ze verwijzen tevens naar een vorige beslissing van de Raad waarin hun belang werd aanvaard.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen bij de voorliggende vordering.

Ze stelt dat ze niet langer bevoegd was om een nieuwe beslissing te nemen, vermits de Raad in een voorgaand arrest van 21 februari 2017 heeft vastgesteld dat haar termijn om een beslissing te nemen over het administratief beroep verstreken is op 5 januari 2013. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State, waarin geoordeeld wordt dat de verwerende partij geacht wordt haar bevoegdheid om een beslissing te nemen naar aanleiding van het administratief beroep uitgeput heeft. Ze besluit dat ze geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kan nemen, en dat ze aan de verzoekende partijen, als indieners van het administratief beroep, enkel een nieuwe kennisgeving van een stilzwijgende beslissing kan bezorgen. Ze vervolgt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen dus geen voordeel kan verschaffen.

Ze beklemtoont nog dat het feit dat het belang van de verzoekende partijen in eerdere procedures voor de Raad reeds werd erkend, aan het bovenstaande geen afbreuk doet. Tot slot wijst ze erop dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet aantonen hoe de vernietiging van de bestreden beslissing hen een nuttig voordeel kan opleveren.

3.

De verzoekende partijen antwoorden dat de verwerende partij een foutieve lezing geeft aan het vernietigingsarrest van 21 februari 2017. Dit arrest doet volgens hen geen uitspraak over de vraag of de stilzwijgende beslissing nog aanvechtbaar is en wat er zou gebeuren indien deze beslissing op haar beurt vernietigd zou worden. Ze wijzen erop dat tegen een stilzwijgende weigeringsbeslissing dezelfde beroepsmogelijkheid openstaat als tegen een uitdrukkelijke beslissing. Ze geven verder aan dat de rechtsgevolgen van een eventuele vernietiging identiek zijn zodat de verwerende partij opnieuw de mogelijkheid wordt geboden om een beslissing te nemen. De interpretatie van de verwerende partij leidt er volgens hen toe dat *de facto* ieder beroep tegen een stilzwijgende beslissing onmogelijk zou zijn, wat niet in overeenstemming is met de strekking van de VCRO. Ze benadrukken dat hun belang erin bestaat dat de verwerende partij bij een gebeurlijke vernietiging opnieuw een beslissing moet nemen.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij betwist op zich niet dat er in hoofde van de verzoekende partijen, als derde-belanghebbenden, hinder en nadelen kunnen bestaan.

Wel voert de verwerende partij als exceptie aan dat ze na de vernietiging door de Raad van haar vergunningsbeslissing van 7 februari 2013 geen beslissing meer kon nemen omdat haar bevoegdheid om uitspraak te doen over het ingestelde administratief beroep, definitief is uitgeput door het verstrijken van de vervaltermijn zoals voorzien in artikel 4.7.23, §2 VCRO.

Deze exceptie moet worden verworpen.

De door de Raad op 21 februari 2017 uitgesproken vernietiging heeft terugwerkende kracht zodat de vergunningsbeslissing van de verwerende partij van 7 februari 2013 moet geacht worden nooit bestaan te hebben. Voormeld vernietigingsarrest was gegrond op de overschrijding van de in artikel 4.7.23, §2 VCRO opgelegde vervaltermijn van 105 dagen om een beslissing te nemen over het ingestelde administratief beroep van 21 september 2012 en dus op een bevoegdheidsoverschrijding door de verwerende partij. Het gevolg van het overschrijden van deze vervaltermijn zit van rechtswege vervat in artikel 4.7.23, §2, tweede lid, zodat het door de verzoekende partijen ingestelde administratief beroep geacht werd afgewezen te zijn.

Deze stilzwijgende afwijzingsbeslissing maakte evenwel geen voorwerp uit van het vorige vernietigingsberoep, werd niet vernietigd met het arrest van 21 februari 2017, en bleef dus in het rechtsverkeer bestaan. Het gevolg van deze stilzwijgende afwijzing is dat de aanvrager gebruik kan maken van de in eerste administratieve aanleg afgegeven vergunning. De verwerende partij liet de stilzwijgende afwijzingsbeslissing betekenen op 2 mei 2017.

De gebeurlijke vernietiging van deze stilzwijgende beslissing zal de verwerende partij opnieuw de mogelijkheid bieden over het administratief beroep van de verzoekende partijen uitspraak te doen en opent dan ook een mogelijkheid van een voor hen gunstige beslissing. Het belang van de verzoekende partijen blijft dan ook bestaan.

2.

De Raad merkt op dat de verwerende partij zich bij het inroepen van haar exceptie niet dienstig kan steunen op het voorgaande vernietigingsarrest tussen partijen van 21 februari 2017, nr. RvVb/A/1617/0580.

Dit arrest bevestigt integendeel de algemene principes dat het verstrijken van de vervaltermijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer is uitgeput, van rechtswege het rechtsgevolg inhoudt dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar dat ze aan de indieners van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen. De Raad vervolgt daarna dat ze, in het vernietigingsarrest waarbij de met bevoegdheidsoverschrijding genomen beslissing wordt vernietigd, de verwerende partij niet kan bevelen om binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen omdat er immers nog een stilzwijgende beslissing voorligt waarmee het administratief beroep van de belanghebbende wordt geacht te zijn afgewezen. De Raad benadrukt tot slot zelfs dat men zich (nadien) in rechte kan verzetten tegen een dergelijke stilzwijgende beslissing, dit na de kennisgeving ervan door verwerende partij.

De lezing die de verwerende partij hieraan geeft, namelijk dat de Raad de verwerende partij nooit nog (en meer specifiek: in het kader van het latere vernietigingsberoep tegen de stilzwijgende afwijzingsbeslissing) zou kunnen bevelen dat er een nieuwe beslissing moet worden genomen binnen een bepaalde termijn, omdat de bevoegdheid van de verwerende partij in ieder geval en ten definitieve titel zou zijn uitgeput, kan geenszins terug worden gevonden in de overwegingen van het arrest en faalt in rechte.

3.
De exceptie wordt verworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN– EERSTE MIDDEL EN TWEEDE MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.
De verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van artikel 4.3.1 VCRO, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
In een tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 4.7.22 en 4.7.23 VCRO en de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In beide middelen voeren de verzoekende partijen een gebrek aan motivering aan. In het eerste middel voeren ze aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke motieven hun argumenten in verband met de goede ruimtelijke ordening werden afgewezen. In het tweede middel voeren ze aan dat er een negatief verslag was van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom dit niet werd gevolgd.

2.
De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de aangevoerde middelen.
3.
De verzoekende partijen voeren geen bijkomende argumentatie aan in hun wederantwoordnota.

Beoordeling door de Raad

1.
De verzoekende partijen voeren aan dat in de bestreden beslissing geen motivering kan terug gevonden worden over de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, noch een antwoord op de door hen opgeworpen beroepsargumenten ter zake, noch een antwoord op het negatieve verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.
2.
Artikel 4.7.23, §2, laatste zin VCRO, in de toepasselijke versie, bepaalt het volgende:

“ ...
Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn.
...”

Uit deze bepaling volgt dat het administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen indien de verwerende partij geen beslissing heeft genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn.

3.
Op fictieve, stilzwijgende beslissingen is de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing. De verzoekende partijen rekenen de

artikelen 2 en 3 van die wet, terecht, ook niet tot de geschonden geachte rechtsregels. Dergelijke beslissingen moeten en kunnen ook niet formeel worden gemotiveerd.

Op een stilzwijgende beslissing is wel de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing samen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als onderdeel van de materiële motiveringsplicht.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht en redelijkheid moeten kunnen verantwoorden.

4.

Artikel 4.3.1, §1 VCRO bepaalt dat een (verkavelings)vergunning alleen maar kan verleend worden indien het aangevraagde verenigbaar is met enerzijds de stedenbouwkundige voorschriften voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, en anderzijds met de goede ruimtelijke ordening.

In het licht van de wettelijke fictie van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO kan de Raad enkel overgaan tot een marginale toetsing van het interne recht en nagaan of de afwijzing van het administratief beroep niet is aangetast door een kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften en/of de goede ruimtelijke ordening.

5.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, door het stilzwijgend afwijzen van het administratief beroep van de verzoekende partijen, op een ongemotiveerde wijze de beroepsgrievan van de verzoekende partijen in de administratieve procedure heeft afgewezen.

De beroepsargumenten van de verzoekende partijen hadden onder meer betrekking op de negatieve beïnvloeding van de groene en rustige leefomgeving, de mobiliteitsproblematiek van de Sleutelbloemenlaan, het ruimtegebruik, bouwdichtheid en de schaal, visuele hinder en privacyhinder...

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseerde in zijn verslag van 22 januari 2013 om het administratief beroep in te willigen en de vergunningsaanvraag te weigeren omdat (1) de aanvraag niet voldoet aan de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1972 dat bepaalt dat het woonparkgebied een gebied met geringe dichtheid is waar het groen een verhoudingsgewijs grote oppervlakte dient in te nemen en het behoud van minder dan een derde van de verkavelingsoppervlakte aan bos geen grote oppervlakte is, (2) de aanvraag zich niet richt naar de bepalingen van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen waarin voor de woonparken bepaald wordt welke verhoudingen aan groene oppervlaktes (hoogstammig groen) dient gegeven te worden, (3) door slechts *circa* een derde van het terrein bebost te laten, niet wordt aangesloten op de bestaande bebouwingswijze in het woonpark, die in belangrijke mate bepaald wordt door het nog aanwezige bomenbestand, (4) het verkavelingsontwerp uitgaat van een grote kaalvlakte met enkele groene restzones en er geen enkele inspanning is geleverd om de bebouwing en het bestaande aanwezige groen op elkaar af te stemmen en tot een geïntegreerd ontwerp te komen, (5) de aanvraag strijdig is met het besluit van de Vlaamse regering van 29 mei 2009 betreffende

de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een verkavelingsvergunning, dat een weergave van de bestaande vegetatie en de hoogstammige bomen op het terrein vereist.

6.

De voorliggende stilzwijgende afwijzingsbeslissing ontbeert elke toets van de verenigbaarheid van het project met de bestemming woonpark en de goede ruimtelijke ordening, zoals voorgeschreven in artikel 4.3.1, §1 VCRO. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, door haar stilzwijgende beslissing, op een ongemotiveerde wijze de beroepsargumenten van de verzoekende partijen in de administratieve procedure en het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft afgewezen.

Het is voor de Raad dan ook onmogelijk te beoordelen, in weerwil van de beroepsargumenten en het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, op welke gronden de stilzwijgende afwijzingsbeslissing steunt.

7.

De middelen zijn gegrond.

VI. KOSTEN

1.

De verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen, die ten laste van de verwerende partij komt. De verwerende partij heeft hierover geen verweer gevoerd.

2.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

3.

Aangezien de verzoekende partijen in het gelijk worden gesteld, is er grond om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen en valt deze rechtsplegingsvergoeding samen met het rolrecht ten laste van de verwerende partij als ten gronde in het ongelijk gestelde partij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad vernietigt de stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, aan de verzoekende partijen meegedeeld met brief van 2 mei 2017, tot afwijzing van hun administratief beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren van 13 november 2012 waarbij aan de aanvrager een verkavelingsvergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het creëren van een nieuwe verkaveling bestaande uit acht kavels bestemd voor open bebouwing op de percelen gelegen te 3080 Tervuren, Sleutelbloemenlaan 11-13 en Woudstraatje 1-6, en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, perceelnummers 5c4, 5v3, 5z2-5p7.
2. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag van de betekening van dit arrest.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 600 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partijen, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 2 april 2019 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Margot DEPRAETERE

Hilde LIEVENS